

iucundam, & commodum, & virtus inest
 probo, cui bona in primis voluerimus, &
 cum ipso viuere, & bene viuere, & non
 cum quoquam alio magis. Nonquid sibi,
 & erga se amicitia, an non? Id nunc omit-
 tamas, dicemus postea. Sed enim nobis ip-
 sibus cuncta volumus, nempe nobiscum
 viuere, vitamque ducere vnâ volumus:
 id ferè etiam necessarium, & bene viue-
 re, & viuere, ac bonum velle, non cui-
 quam alij magis. Rursus condolemus in
 primis nobis ipsis. Nam si labamur, vel
 in huiusmodi aliquid decidamus, confe-
 stem tristamur. Hac de causa, videatur er-
 ga se sibi amicitia. Talia quidem certè, vt
 condolere & bene viuere, & id genus alia,
 aut ad amicitiam erga nos ipsos refe-
 rentes vsurpamus, aut ad eam, quæ pefe-
 cta sit: in ambabus enim sunt hæc omnia.
 Nempe vnâ vitam agere, & esse velle, &
 bene esse, ac cætera omnia his sunt. Rur-
 sus videatur ferè in quibus iustum est, in
 eisdem esse amicitia: quam ob rem quor
 iustorum sunt species, totidem & amico-
 rum. Ins certè est, & hospiti erga ciuem, &
 seruo erga dominum, & ciui erga ciuem,
 & filio erga patrem, & vxoti erga virum,
 & quæcunque simpliciter alia concilia-
 tiones, & amicitia sunt in horum singulis.
 Amicitiarum verò, hospitalis validissima
 videatur. Neque enim vllus est commu-
 nis, de quo ambigatur finis, vt inter ciues:
 siquidem ambigunt propter excessum inter
 se feruore, nec amici permanēt. Nunc
 demum illud dicendum est, vtrum erga
 se sit amicitia, necne. Quoniam igitur per-
 spicimus, vt paulò antè dicebamus, quòd
 ex singularibus, amare cognoscitur, singu-
 laria verò nobis ipsi in primis velimus,
 nempe bona, & esse, & bene esse, & o-
 mnium maximè condolemus nobis ipsis,
 & nobiscum viuere præcipuè malimus.
 Quòd si ex singularibus cognoscitur ami-
 citia, singularia verò nobis ipsis esse volu-
 mus, non dubium quin ita erga nos sit a-
 micitia, quemadmodum & iniuriam erga
 nos ipsos esse dicebamus. Nam quia alius
 quidem est efficiens iniuria, alius verò af-
 fectus iniuria, qui si autem vnus idemque
 est, hac ratione negari videbatur, posse
 quemquam seipsum iniuria afficere, cum
 fieri tamen id possit, vt dicebamus, habita
 ratione animi partium: quæ cum sint
 plures, cum non consentiant ipse inter se,
 tunc potest aliquis sese iniuria afficere. Ita
 igitur hic, erga se esse videatur amicitia,

A καὶ γὰρ τὸ ἴδιον καὶ τὸ συμφέρον, καὶ ἡ ἀρετή, τὰ
 ἀσπουδαῖα ὑπερῶν καὶ ταῖα δὲ τῷ τῷ μέ-
 λιστα βουλομένοι, ἀν, καὶ τὸ ζῆν, καὶ τὸ δὲ ζῆν
 ἐκ δῆθεν πνὴν τούτων. ποτερον δὲ ὅτι αὐτοῖ
 καὶ πρὸς αὐτὸν, φιλία, ἢ οὐ, καὶ μὴ ἀφεί-
 δω, ὕπερον δὲ ἑρωδιῶν. πάντα δὲ βουλομέ-
 μεθα ἡμῖν αὐτοῖς· καὶ γὰρ συζῆν μεθ' ἡμῶν
 αὐτῶν βουλομεθα. ἴσως ὅ τῷ καὶ ἀναγ-
 κῶν, καὶ τὸ δὲ ζῆν, καὶ τὸ ζῆν, καὶ τὸ βου-
 λεῖσθαι ταῖα δὲ, ἐκ δῆθεν πνὴ. ἢ ὁμοιοπα-
 θεῖς ἡμῖν αὐτοῖς μέλιστα ἰσχυρῶν. ἀλλὰ γὰρ πορ-
 σαταῖσιν, ἢ δῆθεν πνὴ ἀσπυτοῦν ἡμῶν
 ποιούτων, διὸς ἡλυποῦμεθα διὸ δὲ ζῆν αὐ-
 οὔτως ἔῃ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν φιλία. τὰ δὲ
 ποιούτων, ἔῃ τῷ ὁμοιοπαθεῖν, καὶ τὸ δὲ
 ζῆν, καὶ τὰ δῆθεν, ἢ τοῖς εἰς τὸ πρὸς ἡμῶν αὐτῶν
 φιλίαν αἰσθάνονται λόγῶν, ἢ εἰς τὸ τέλος.
 C ἐν ἀμεινότερος ὅ πάντα ταυτα ὑπερῶν καὶ γὰρ
 τὸ συζῆν, καὶ τὸ ἔῃ βουλεύει, καὶ τὸ δὲ ἔῃ, καὶ
 ταῖα πάντα ἐν αὐταῖς εἰσίν. ἐπὶ δὲ ἴσως αὐ-
 δὲ ζῆν ἐν οἷς ἐστὶ δὲ κῆρον, ἐν τοῖς καὶ φιλίαν
 ἔῃ διὸ καὶ ὅτι πρὸς δὲ κῆρον εἶδη, τοσαῦτα καὶ
 φιλίαν. τὸ δὲ δὲ κῆρον ἐστὶ καὶ ἔνεα πρὸς πολί-
 τῶν, καὶ δουλοῦ πρὸς δεσποτῶν, καὶ πολίτη
 πρὸς πολίτῶν, καὶ ἡμῶν πρὸς παιτέρας, καὶ γυναι-
 κῶν πρὸς ἀδελφῶν, καὶ ὅσα ἀπλῶς δῆθεν κοινωνία
 καὶ φιλία ἐνεσθαι ἐκαστοῖς τούτων. βεβαιωτά-
 τη δὲ αὐδὲ ζῆν ἔῃ φιλίαν ἢ ἔνεα. οὐ
 γὰρ ὅτι οὐδὲν αὐτοῖς τέλος κοινὸν ὑπερῶν ἢ ἀμο-
 φισβητέσιν, ἔῃ ἐν τοῖς πολιταῖς διαμφοβη-
 τῶν γὰρ πρὸς δῆθεν καὶ τῷ ὑπερῶν, οὐ
 ὑπερῶν εἰσὶ ὄντες. Ἐξ ἡμῶν δ' αὐτῶν οὐ
 πῦν εἰπεῖν, ποτερον δὲ πρὸς αὐτὸν φιλία, ἢ
 E οὐ. ἐπὶ δὲ οὐδὲ ὅσα πρὸς καὶ μικρὸν ἐπά-
 να ἐλέγῶν, ὅτι ἐκ μὴ τὸ καθεκαστα αὐτῶν
 αὐτοῖς αὐ μέλιστα βουλομεθα ἐκ ταῖα δὲ,
 καὶ τὸ ἔῃ, καὶ τὸ δὲ ἔῃ ὁμοιοπαθεῖσθαι ἐπὶ αὐ-
 τοῖς ἡμῖν ἰσχυρῶν, καὶ συζῆν μεθ' αὐτῶν μέ-
 λιστα βουλομεθα. ὡς ἐκ μὴ ἐκ ἡμῶν καθε-
 καστα γνωρίζεῖ ἢ φιλία, τὰ ὅ καθεκαστα
 ἡμῖν αὐτοῖς αὐ βουλομεθα ὑπερῶν, δῆθεν
 ὅτι, ὡς ἐστὶ πρὸς αὐτῶν φιλία, ὡς πρὸς καὶ ἢ ἀδι-
 κίαν ἐφαμῶν πρὸς αὐτὸν ἔῃ. ἐπειδὴ γὰρ ἔτε-
 ρος μὴ ὁ ἀδικῶν, ἔτερος ὅ ὁ ἀδικουμῶν, ὁ
 αὐτὸς δὲ εἰς ὅταν ἔκαστος, διατὸ πειδοτεν ὡς
 F ἐδίδκει ἔῃ πρὸς αὐτὸν ἀδικία. ἐστὶ ἡμῶν ὡς
 ἐφαμῶν, σὺς ποῦντες ἐπὶ ἡμῶν πῶς φησὶ
 ἔρῶν ἐπειδὴ δὲ πλείων, ὅταν ταῦτα μὴ ὁμο-

νοῦσι, ποτε ἔῃ πρὸς αὐτὸν πῶν ἀδικίαν. ὁμοίως οὖν τούτων καὶ ἡ φιλία. δὲ ζῆν ἔῃ πρὸς αὐτὸν